

Abby Clements

Liefde
met een
parasolletje

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

© 2013 Abby Clements
Oorspronkelijke titel: *Vivien's Heavenly Ice Cream Shop*
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2540 7
NUR 302
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij Quercus, London, UK.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Vivien

35 Elderberry Avenue, Hove, East Sussex

‘Wat is dit er voor een, Anna?’ vroeg Vivien McAvoy. Ze boog zich voorover in haar leunstoel naar de cake die voor haar stond.

‘Kers en amandel. Een experimentje eigenlijk, maar ik dacht dat u hem wel lekker zou vinden.’

Anna sneed een plak van de zelfgemaakte cake af voor haar grootmoeder. Ze was er de hele ochtend mee bezig geweest, maar de uitdrukking op Viviens gezicht zou de moeite waard zijn.

Vivien pakte het bordje gretig aan en nam een hap. ‘O jeetje, Anna,’ zei ze met een glimlach. ‘Je hebt jezelf echt overtroffen.’

‘Pfoe,’ zei Anna. ‘Daar ben ik blij om. Het is een nieuw recept, eerlijk gezegd. U bent proefkonijn.’

‘Telkens weer een hele eer.’ Vivien zette haar vork er opnieuw in. Haar zilvergrijze haar was losjes opgestoken en ze droeg een mooie, bordeauxrode jurk die was bedrukt met diamantmotief;

daarover hing een roomkleurig vest. Zonlicht viel gefilterd binnen door de ramen van de erker en wierp een warme gloed in de woonkamer.

Anna sneed ook een plak voor zichzelf af. Er vielen enkele kruimels op de vloer. Haar grootmoeders teckel, Hepburn, kwam snel over het Perzische kleed aandribbelen.

‘Dat is de goedkoopste stofzuiger,’ zei Vivien lachend.

De afgelopen acht jaar zag je oma nooit zonder het zwartbruine hondje aan haar zijde. Vivien had hem naar haar favoriete filmster genoemd – het kleine detail dat het een reu was had ze weggewuifd.

‘U moet hem verhuren,’ vond Anna.

Een beweging in Viviens voortuin trok Anna’s aandacht. Er stond een grote man bij de heg, midden tussen de narcissen.

‘Wie is die man in je tuin?’ vroeg Anna en ze nam hem wat nauwkeuriger op.

‘O, dat is Tomasz,’ zei Vivien, die nauwelijks van haar cake opkeek.

‘Tomasz?’

‘Een vriend. Hij en zijn vrouw Rebecca blijven hier een tijdje logeren.’

‘U houdt er ook nooit mee op, hè?’ zei Anna en ze schudde glimlachend haar hoofd.

‘Waarmee?’ Vivien keek op, haar blauwe ogen straalden. ‘Met menslievendheid?’

Anna lachte. ‘Zeg maar niks, ze kwamen uw winkel binnen en...’

‘Zo’n alleraardigst stel, ze hadden nooit meer dan een paar centen voor een kop thee, maar altijd zo beleefd en vriendelijk.’

Anna en haar familie hadden het verhaal al vaak gehoord. Vivien stond erom bekend dat ze vaak daklozen en zwervers onderdak bood, buurtgenoten een helpende hand bood en zich inzette voor de gemeenschap. Alsof hij het door het raam kon horen, draaide Tomasz zich om. Hij zwaaide naar Vivien.

Ze zwaaide glimlachend terug. ‘Een goudeerlijke vent,’ zei ze. ‘Maar waar was ik? O ja, ik was op een dag de zaak aan het afsluiten en toen zag ik Tomasz en zijn vrouw naar een stille hoek van de galerij lopen, in de richting van Hove. Ik vroeg er de volgende dag naar en hij zei dat ze daar sliepen.’

‘Wat vreselijk,’ zei Anna. ‘Het is daar erg vochtig, en je ligt er ook niet echt veilig.’

‘Dat dacht ik ook. Ze hadden niet eens een goede slaapzak bij zich. Kwamen naar Engeland op zoek naar werk, een beter leven en in plaats daarvan... Kortom, nu logeren ze boven en ze verdienen hun kost en inwoning beter dan welke betalende huurder dan ook.’

‘Daar ziet het wel naar uit,’ zei Anna, toen ze Tomasz een zware, overhangende tak zag afzagen die Vivien al maanden een doorn in het oog was.

‘Rebecca heeft me geholpen van alles te archiveren boven. Ik zie ze niet graag vertrekken. Voor mij alleen is dit huis veel te ruim, en je weet dat ik me fijner voel met mensen om me heen.’

‘Wanneer gaan ze dan weg?’

‘Volgende week. Er is een kamer vrijgekomen bij een van hun vrienden. Tomasz heeft bovendien een tip gehad voor een baan in de bouw.’

‘De draaideur van Elderberry Avenue,’ zei Anna. ‘Ik vraag me af wie de volgende zal zijn.’

‘Als het leven me ook maar iets heeft geleerd,’ zei Vivien lachend, ‘is het dat je nooit weet wat er morgen gebeurt. De ijssalon heeft me steeds weer nieuwe vrienden en andere verrassingen bezorgd.’

‘Hoe gaat het er trouwens mee?’ vroeg Anna. ‘Met de zaak?’

‘O, dat hobbelt wel door. Zoals altijd,’ zei Vivien.

IJswinkel Sunset 99 aan de boulevard was een plaatselijk fenomeen; hij was er al sinds halverwege de jaren vijftig en Vivien zelf was wijd en zijd bekend in heel Brighton. Er waren gouden tijden geweest, maar Anna had het gevoel dat de zaken de laatste tijd wat minder gingen, met mensen die eerder om een praatje verlegen zaten dan om iets te kopen. Met al die biologische smoothie-winkeltjes en hippe cafeetjes die overal in de stad opdoken, vond Anna het een wonder dat de kleine ijssalon überhaupt nog open was.

‘Trouwens, ik doe het even wat kalmer aan,’ zei Vivien. ‘Een weekje, misschien twee. Sue, mijn nieuwe medewerker, past nu een beetje op de zaak. Ze heeft het de laatste tijd niet gemakkelijk gehad, met haar zoon Jamie die de gevangenis in moest, en haar ontslag bij de Coop. Ik weet zeker dat ze goed voor de winkel zorgt.’

‘Pap zal blij zijn om te horen dat u even pauze neemt,’ zei Anna. ‘Ik neem aan dat er nog steeds geen denken aan is dat u met pensioen gaat?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Vivien en ze schudde haar hoofd om het idee te verdrijven. ‘Om wat te doen? Die winkel is nu zo lang mijn hele leven geweest dat ik niet zou weten wat ik met mezelf aan zou moeten. Ik heb mijn vrienden en vriendinnen daar, Evie ernaast en die aardige jongeman Finn verderop. Even een week

of twee om de accu op te laden, dat is alles wat ik nodig heb. Sue houdt alles piekfijn in orde.'

'Oké, dan hoop ik maar dat u de tijd neemt om lekker uit te rusten,' zei Anna. Ze nam zich voor even langs de winkel te gaan om met Sue kennis te maken zodra het op haar werk wat rustiger werd. Het was al een tijd geleden dat ze erlangs was geweest.

'Dat beloof ik,' zei Vivien. 'Maar probeer me maar eens tegen te houden om een kijkje in je nieuwe woning te komen nemen. Wanneer verhuis je?'

Anna straalde al bij de gedachte. 'Aanstaande zaterdag krijg ik de sleutels.'

'Dat is geweldig. En trekt Jon er tegelijk met jou in?'

'Ja,' zei Anna, 'die komt dan ook.'

'Ik verheug me erop langs te komen,' zei Vivien en ze bukte zich om Hepburn, die op het kleedje aan haar voeten lag, een aai te geven. 'We vinden het fijn dat je nu wat dichterbij in de buurt komt wonen, hè Hepburn?' De hond rolde zich op zijn rug, en liet zijn buikje zien als een aansporing hem te kriebelen.

'U vindt het vast prachtig. Er is een leuke brede vensterbank met een zitje,' zei Anna en ze zag het uitzicht van haar appartement weer voor zich, met de horizon en de heldere lichtjes van de Pier van Brighton. Het geluid van de wind die langs de ramen floot maakte het allemaal nog gezelliger, zo beschermt tegen de elementen.

'Het klinkt perfect,' zei Vivien. 'Ik hou er nu al van, gewoon omdat je dan bijna om de hoek woont.'

'Precies. En wat uw twee favoriete kleindochters betreft, u zult het nog even alleen met mij moeten stellen, want het ziet er niet naar uit dat Imogen binnenkort terugkomt.'

‘Ze geniet ervan, is het niet?’ zei Vivien. ‘Het reizen en trekken. Ik kreeg laatst een mooie kaart van haar, met een foto van de Gouden Boeddha erop. Doet me aan je vader denken. Altijd al. Vrije geesten, allebei.’

‘Het lijkt erop dat ze helemaal in haar element is, ze maakt massa’s foto’s. Het was ook zo lastig om een baan te vinden na haar afstuderen, en ik denk dat dit precies is wat ze nodig had.’

‘Ik vind het leuk als ze me foto’s stuurt. Ik genoot ook altijd van je vaders avonturen in India. Azië was heel wat in die tijd. En dan op die logge oude motorfiets van hem,’ zei Vivien met een glimlach. ‘Nu hebben we Imogens berichten om ons mee te vermaken.’

‘Hoe is het met pap?’ vroeg Anna. Ze was zo druk geweest met haar marketingbaan voor het Brighton Paviljoen en met het gedoe rond de aankoop van haar appartement, dat ze al in geen weken bij haar ouders was geweest.

‘O, dat gaat best. Toevallig belde hij me vanmorgen. Hij is klaar met een van zijn nieuwe beelden – een reiger; hij is net de oven in. Ik heb gevraagd of hij er nog een wil maken voor bij mijn vijver in de tuin, dus dat is de volgende op zijn lijstje.’

‘Mooi zo,’ zei Anna. ‘Dat houdt hem van de straat.’ Haar vader deed niets liever dan druk bezig zijn in zijn werkplaats, waar hij aardewerken beelden van dieren maakte, vooral van vogels. ‘Ik moest er maar eens vandoor gaan,’ zei ze, terwijl ze naar de tijd op haar mobieltje keek. ‘Ik moet nog zoveel inpakken voor de verhuizing, en Jon komt me over een uurtje helpen.’

‘Zo zo,’ zei Vivien met een schalks lachje. ‘Sta je nieuwsgierige oma dan één vraagje toe. Is hij de ware, Jon?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordde Anna, plotseling verlegen. ‘En

ik heb absoluut het gevoel dat het goed is dat we nu gaan samenwonen.'

'Daar ben ik blij om,' zei Vivien. 'Want je verdient een goede man. Je bent een sterke vrouw, dat ben je altijd geweest, en talent heb je ook. Dat moet je nooit vergeten, beloof je me dat?'

'Nou niet sentimenteel worden, oma,' zei Anna lachend. 'Ik verdwijn niet uit uw leven. Ik kom juist dichterbij u wonen, niet verder weg.'

'Dat weet ik, lieverd,' zei Vivien. Teder legde ze haar hand op Anna's been. 'Maar het is toch niet erg dat ik je er even aan herinner?'

Imogen

Imogen McAvoy zat op haar hurken. Ze boog zich nog iets naar voren om de puntjes op de i van de neptatoeage te zetten. Ze doopte haar fijne penseel nogmaals in het potje henna, kneep haar ogen dicht tegen de zon en maakte het laatste bloemblaadje af. ‘Zo, dat was het,’ zei ze tevreden, en ze ging rechtop zitten zodat de klant haar werk kon bekijken.

‘Hij is prachtig,’ zei het blonde Engelse meisje. Ze trok haar schouderblad op zodat haar vriendje hem kon bewonderen. ‘En weet je wat? Ik wilde dat ik hem nu aan ma kon laten zien, en doen alsof-ie echt is – ze zou zich het leplazarus schrikken.’

De tienerjongen met zijn blote borst en short van de legerdump knikte goedkeurend en nam een teug uit zijn flesje Tigerbier.

‘Fijn dat je hem mooi vindt,’ zei Imogen, en nam glimlachend het 200 baht-biljet aan en stopte het onder het bandje van haar turquoise bikinitopje, tegen haar gebruinde, met sproetjes be-

zaaide huid. Ze stond op en bond haar met olifantjes bedrukte sarong weer om. ‘Nog veel plezier op Koh Tao.’

Terwijl het stelletje wegwandelde, telde Imogen de briefjes die ze die dag had verdiend – genoeg voor twee dagen huur van haar strandhut, plus wat pad thai-noedelsoep en een biertje of twee die avond. Niet slecht voor een ochtendje werk. Ze keek waar de zon aan de hemel stond: het moest bij twaalfen zijn. Als ze snel naar het strand ging, zou ze misschien nog mee kunnen met Davy’s middagles scubaduiken. Ze sprong op haar strandfiets en reed naar de zee; het eiland was zo klein dat het haar maar een paar minuten kostte om er te komen.

‘Nog ruimte voor één persoon?’ vroeg Imogen aan Davy, die juist vanuit een krat op het smetteloos witte zand zijn boot volaadde met perslucht tanks.

‘Je hebt geluk,’ zei hij, en hij draaide zich naar haar toe. ‘Iemand heeft afgezegd, dus je kunt met deze groep mee als je wilt.’

‘Cool,’ zei Imogen. Ze bond haar golvende bruine haar, dat hier en daar door de zon was gebleekt, met een bandje in een paardenstaart. Vervolgens woelde ze door de stapel wetsuits om er eentje in haar maat te vinden. ‘Ga je duiken naar een wrak?’

‘Dat was ik wel van plan, maar ik heb net gehoord dat er vandaag misschien iets veel interessanter te zien valt.’

‘Toch geen... Plaag me niet zo,’ zei Imogen.

‘Ik kan je niets beloven,’ zei hij schouderophalend.

Gehaast trok ze een van de kleine wetsuits aan. Het was nog een beetje vochtig en er zaten korsten zeezout op van de vorige tocht. Ze tilde haar tas met haar onderwatercamera in de boot en klom erin, bij de anderen. ‘Laten we gaan.’

Ze waren net vijftien minuten op zee toen Davy besloot dat dit een goede plek was om te duiken. Het water was aquamarijn en helder, de zon reflecteerde er vol schitteringen op. Het was van een intense schoonheid waaraan Imogen ook na zes maanden nog steeds niet gewend was. Samen met de rest van de duikers draaide ze haar rug naar de oceaan, gespte haar zuurstoftank om en hielp haar duikbuddy met de veiligheidscheck.

Ze nam geconcentreerd op de rand van de boot plaats en liet zich met een plons achterover in het water vallen.

In een seconde werd haar wereld getransformeerd doordat ze omringd werd door een zwerm van vrolijk gekleurde clownsvissen, waarvan sommige wegschoten, maar andere juist schuchter naderbij kwamen, nieuwsgierig naar de indringer van hun onderwaterterritorium. Imogen liet wat lucht uit haar duikvest ontsnappen en zonk langzaam dieper naar beneden, naar het felroze en oranje koraal op de zeebodem. Uit haar ooghoek zag ze Davy een gebaar maken, hij wenkte haar om bij de groep te komen. En dat zou ze ook doen, dacht ze, toen ze een kleine rifhaai ontdekte die tussen de andere vissen naderbij kwam. Eerst snel even een paar foto's maken. Ze pakte haar camera en nam plaatjes van de natuur rondom haar, haast lichtgevend tegen de heldere achtergrond van het koraal.

Opeens gleed er een donkere schaduw boven haar langs, die de vissen en het koraal een donkerder tint gaf. Heel even bevroor ze. Ze keek op en daar was hij, recht boven haar: het wezen dat ze al zo'n tijd hoopte te zien, vanaf de dag dat ze haar eerste voet op het eiland zette, en gedurende de vele duiktochten die ze sindsdien had gemaakt.

Ze zag commotie ontstaan in Davy's groep, sommige deelne-

mers zwommen weg en anderen bewogen zich juist naar de haai toe. Maar Davy gebaarde hen te stoppen, zich stil te houden en te kijken.

De walvishaai gleed loom en traag door het water, zo groot als een bestelbus, maar zijn waterige omgeving nauwelijks verstorend. Lichte stippen zaten verspreid over zijn lijf en zijn enorme ronde kop, en aan de onderkant van zijn buik kleefden zeepokken. De naam 'haai' was zo misleidend, dacht Imogen. Dit was een van de kalmste en vredelievendste dieren die ze ooit had gezien. Een zwerm kleine visjes zweefde onder zijn lijf, harmonieus meebewegend met de vriendelijke reus.

Terwijl Imogen haar ademhaling onder controle bracht, kwam ze dichterbij de haai toe. Ze plaatste haar camera voor haar duikbril en begon foto's te maken.

Terug in de duikwinkel gaf Imogen de duikspullen terug. Ze bedankte Davy en sprong op haar strandfiets, terwijl de adrenaline nog door haar aderen raasde. De rest van de groep kletste nog opgewonden na over wat ze hadden meegemaakt – zoiets zag je maar eens in je leven. Ze fietste over uitgesleten, stoffige weggetjes naar de kust verderop, waar haar strandhut stond. De horizon strekte zich voor haar uit, af en toe onderbroken door een palmboom. De wereld op het land leek altijd anders vlak nadat je de wonderen onder water had gezien.

Toen ze de rij eenvoudige houten huisjes op het verst afgelegen strand van Koh Tao naderde, en de ongeplaveide weg in zand veranderde, stapte ze van haar fiets. Ze trok hem naar de plek die ze sinds een halfjaar haar thuis noemde.

Luca, de Amerikaan met wie ze sinds twee maanden ging, lag

te rusten in zijn gestreepte hangmat. Hij hield een pocketboek in zijn hand.

‘Hé,’ riep ze. Ze en liep op blote voeten naar hem toe.

‘Schoonheid,’ antwoordde Luca slaperig. ‘Hoe gaat-ie?’

‘Goed.’ Imogen stapte de veranda op en ging in de hangmat naast hem zitten. ‘Echt goed.’

Hij schoof opzij om plaats te maken, kuste haar teder ter begroeting. Zijn diepgebruinde huid en handen waren warm, net zoals afgelopen nacht, zelfs nadat ze om middernacht naakt waren gaan zwemmen.

‘Echt goed?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Ik maakte een fantastische duik vanmiddag en heb een paar schitterende foto’s gemaakt. Sommige lijken me zelfs goed genoeg om te exposeren. We hebben een walvishaai gezien...’

‘Leuk zeg,’ zei Luca met een plagerig lachje.

Imogen liet haar zin wegsterven terwijl Luca zijn boek neerlegde, en langzaam met zijn vinger een lijn trok via haar arm. Hij bleef dralen bij de rand van haar bikinitopje.

‘Het was ongelooflijk,’ zei Imogen verstrooid, met de majestueuze beweging van de haai in het water voor ogen. Ze wilde het beeld voorgoed in haar hart bewaren.

‘Zo klinkt het wel,’ zei Luca zacht. Hij keek haar diep aan met zijn door lange wimpers omkranste ogen. De chemie tussen hen was sterker dan ooit, in de zoele warmte van de vroege avond. Hij trok Imogen tegen zich aan, kuste haar op de lippen en streekte met één hand over haar zoute, zongebleekte haar.

‘En, zin om vanavond naar de vollemaansparty te gaan? De boot vertrekt om acht uur. Ik heb wat Thaise whisky hier zodat we al vroeg kunnen beginnen.’

‘Dat zou fantastisch zijn,’ zei Imogen.

Golfjes rollend op de kust van wit zand, een hele nacht dansen onder een hemel vol sterren... Toen ze afgelopen oktober aankwam op Koh Tao, had Imogen echt gedacht dat ze in het paradijs was aangekomen.

Anna

Eindelijk lagen de sleutels in Anna's hand, met de sleutelring van de makelaar eraan. Ze staaarde naar de voordeur van het appartementengebouw waarin haar nieuwe huis zich bevond: Appartement 12, 38 Marine Parade, Brighton. De jaren van lang, hard werken en sparen, toen de achtbaan van bieden, plotseling verhoogde prijzen, contracten die heen en weer gingen – het was het allemaal waard geweest.

Ze rammelde zachtjes met de sleutels en glimlachte. Op haar achtentwintigste was ze nu officieel de eigenaar van een huis, en wat het nog beter maakte – ze wierp een blik naar de straat waar de auto van haar vriend stond geparkeerd... Jon zou bij haar intrekken. Een tijd geleden had ze zich vaak afgevraagd of die dag ooit zou aanbreken. Maar hier stonden ze nu. Nog steeds samen, smoorverliefd en nu zetten ze dan de grote stap als een stelletje. Toen ze elkaar ontmoetten, aan elkaar voorgesteld werden door hun wederzijdse vrienden Jess en Ed, had Anna gedacht dat ze

beter afstand kon houden: Jon zat midden in een rommelige echtscheiding en zijn zoontje was pas een jaar oud. Maar ze hadden de sprong gewaagd en tegen alle verwachtingen in had het gewerkt.

Jon was nog aan het bellen; zijn zoon Alfie, inmiddels drie jaar, lag te slapen op de achterbank. Anna liep terug naar het open autoraampje.

‘Jon,’ fluisterde ze. ‘Is het goed dat ik naar binnen ga?’ Ze wees op de voordeur.

‘Ja, joh, natuurlijk.’ Hij keek naar haar op, met stralende groene ogen. Zijn hand lag op de microfoon van zijn mobiel. Hij gaf haar een knipoog en liet haar toen zijn eigen setje sleutels zien. De vage rimpels op zijn voorhoofd verdwenen toen hij haar aankweek. ‘Ik ben in een minuut bij je. Even de opvang voor volgende week regelen. De crèche gaat twee dagen dicht.’

Anna keek even door het achterraampje. Alfie zag er zo engelachtig uit als hij sliep, met zijn roze wangetjes en de blonde krullen tegen zijn slaap gedrukt. Haar hart smolt bij het zien van het rijzen en dalen van zijn borst. Naast hem stonden twee kratjes met Jons spullen: een tennisracket en dvd’s in de ene, een andere vol keurig opgevouwen poloshirtjes en enkele broeken. En dan nog een met speelgoed en boeken van Alfie. Jon werkte hard als een brandmanager en grafisch ontwerper, en zijn schaarse vrije tijd was kostbaar. Of hij nu stoom afblies op de tennisbaan of Alfie meenam naar het park, hij kon geen moment verspillen.

‘Let op, er komt er een aan,’ zei Anna en ze wees op de parkeerder, die langzaam Marine Parade op liep, en stopte om auto’s een bon te geven als ze zonder betaling geparkeerd stonden om van het zonnige uitzicht te genieten.

‘O, barst,’ zei hij met de telefoon nog aan zijn oor. ‘Sorry,’ liet hij er snel op volgen. ‘Dat was niet tegen jou, Mia. Ik sta op het punt een prent te krijgen. Ik bel je zo terug.’

Hij stopte zijn mobiel weg en zei tegen Anna: ‘Ga jij maar vast naar binnen, schat, ik zie je met Alfie zodra ik een parkeerplekje gevonden heb.’ Met een haastige kus startte Jon de motor van zijn Audi en reed weg van de stoeprand.

Anna liep terug naar het appartementengebouw, viste ondertussen haar eigen mobieltje op en toetste oma Viviens vaste telefoonnummer in. Het was al de derde keer dat ze dat vanmorgen probeerde, en alweer sprong het antwoordapparaat aan.

Anna aarzelde. Ze kon nu even langs oma’s huis lopen, het was niet ver via een zijstraatje naar de rustige, met bomen omzoomde laan. Maar toen ze op haar horloge keek, zag ze dat het al bijna tijd was om Alfie zijn lunch te geven. Vivien kon op een andere dag langskomen om het appartement te bekijken; alle papieren waren getekend en de woning liep niet weg.

Anna deed de deur open en stapte de hal binnen. Hier waren de brievenbussen van alle appartementen. Ze liep de brede, ruim bemeten trap op, omgeven door de gebogen lijnen van het art-decogebouw. Dankzij de donkerrode loper en de koperen leuning kon Anna zich goed voorstellen hoe het er ooit als hotel had uitgezien.

Het kostte geen moeite de trap op te lopen met twee treden tegelijk; hoewel het niet altijd handig was geweest bij het daten, had haar lengte van bijna een meter tachtig ook voordelen. Ze bereikte de tweede verdieping en opende de deur naar haar appartement, nummer 12. Vol verwachting keek ze de gang in, terwijl ze haar tas op de vloer zette. De vloerbedekking zag er, nu

alle meubels weg waren, smoezeliger uit dan ze zich herinnerde. Maar, dacht ze, terwijl ze de woonkamer in liep, het was hier licht en ruim. En met die twee erkerramen aan de voorkant had je een adembenemend uitzicht. Golven spatten uiteen op het kiezelstrand, honden renden heen weer, en er brandden vrolijke lichtjes op de Pier van Brighton. Vivien zou er helemaal verliefd op zijn. En Alfie werd helemaal gek zodra hij Hepburn zag.

Haar gewoonte om dag en nacht te werken in de afgelopen jaren was echt de moeite waard geweest, want nu had ze haar eigen huis.

Anna zag Jon het pad op lopen, met Alfie huppelend naast zich. Ze duwde het schuifraam omhoog en voelde een stroom koude lucht tegen haar gezicht die haar grijszijden blouse liet fladderen. ‘Veel geluk in je nieuwe huis!’ riep ze. ‘Kom snel boven.’

Jon stak een fles champagne op en zwaaide ermee. ‘Probeer ons maar tegen te houden,’ antwoordde hij lachend.

Anna sloot zacht het raam. Ze kon niet wachten te toosten op haar nieuwe huis, en Alfie te laten zien waar zijn kamertje was wanneer hij in het weekend bij hen kwam logeren. Ze liep schuin de woonkamer door en gluurde in het kamertje naast de badkamer. De vorige bewoners hadden het als studeerkamer gebruikt en het stond nu leeg, maar Anna wist precies hoe het eruit zou zien wanneer zij en Jon het hadden opgeknapt. Ze hadden een leuk houten bed gekocht, een kleurige speelgoedkist en een ladekast met dieren erop, plus een mobile en wat platen voor aan de muur. Het zou perfect worden.

Ze draaide zich om en nam een kijkje in de slaapkamer ertegenover. Opgetogen beet ze op haar lip – hij was nog mooier dan

ze zich herinnerde. De grote ramen keken uit over gemeenschappelijke tuinen en de kamer werd overspoeld door licht. De fraai gerestaureerde houten vloer en een originele open haard uit de jaren twintig gaven de kamer karakter, en wanneer haar dikke, roomkleurige kleed hier lag zou het nog gezellig zijn ook.

Morgen zouden zij en Jon in hun eigen huis wakker worden. Het maakte niet uit wie de aanbetaling had gedaan. Jon zat nu eenmaal in een lastige situatie en Anna begreep dat. Twee jaar na de scheiding worstelden hij en Mia nog steeds met het vinden van een koper voor hun rijtjeshuis, en daardoor had hij niet kunnen meebetalen aan het nieuwe appartement. Maar hij en Anna waren steeds samen naar de open dagen gegaan. Zodra ze hier een voet over de drempel hadden gezet waren ze verliefd geworden op het appartement op Marine Parade. Dit huis was van hen beiden; het was hun nieuwe begin.

Anna ving een glimp van zichzelf op in de spiegel boven de schoorsteenmantel en deed een poging haar rommelig krullende haar te fatsoeneren. De zeelucht had haar gewoonlijk steile, schouderlange bruine haar compleet getransformeerd. Het enige nadeel aan het leven in Brighton, dacht ze.

Ze hoorde het stampen van Alfies voetjes terwijl hij met opgewonden kreetjes de trap op rende. Hij en Jon moesten nu op de verdieping hieronder zijn. Ze kon niet wachten tot ze voor de deur stonden.

Haar mobiel trilde in haar zak. Ze pakte hem en keek op het scherm: mam.

‘Hoi mam,’ zei ze.

‘Dag lieverd.’

‘Je raadt nooit waar ik nu sta,’ zei Anna, met moeite de opwin-

ding in haar stem bedwingend. ‘Ik sta in ons nieuwe appartement!’

Op dat moment stormden Jon en Alfie breed lachend binnen – de familiegelijkenis was onmiskenbaar. Alfie rende van kamer naar kamer, vol spanning op onderzoek uitgaand. Zijn vader was vlak achter hem. Anna liep de gang weer in en glimlachte ter begroeting.

‘Weet je nog dat ik vertelde over die schimmel?’ zei ze in haar mobiel, terwijl ze haar hoofd om de deur van de badkamer stak. ‘Ziet ernaar uit dat ze het opgelost hebben. Het is veel beter dan op de bezichtiging. Ik zie in elk geval nergens meer van die zwarte plekken, je weet wel.’

‘Dat is mooi,’ zei haar moeder Jan een beetje afwezig. ‘Luister, Anna. Ik probeer je zus al een tijdje te bereiken.’

‘Imogen?’ zei Anna. ‘Hoezo? Wat is er dan? Is er wat met haar?’

Jon moest de bezorgdheid in haar stem hebben opgevangen; toen hij naar haar keek, kreeg hij dezelfde uitdrukking als zij.

‘Met haar is het prima,’ zei haar moeder. ‘Dat neem ik tenminste aan, het is onmogelijk haar aan de telefoon te krijgen.’ Anna hoorde hoe gespannen haar stem klonk.

‘Wat is er dan?’

‘Ik ben bang dat we net vreselijk nieuws te horen hebben kregen. Het gaat over oma Vivien.’